

"Nasılki, tohum olacak kıymettar bir meyve-i zîşuur, ağacın altındaki zîruhlara baksa, güzelliğine güvense, kendini onların ellerine atsa veya gaflet edip düşse, onların ellerine düşecek, parçalanacak, âdi bir tek meyve gibi..." temsilin hakikate tatbiki?

Bu dersin başında, insan kalbindeki muhabbet kabiliyetinin **"ya halka, ya Hâlık'a raci"** olacağı beyan edilmişti.

Bir başka Nur dersinde belirtildiği gibi, insan bu dünyaya kesrette boğulmaya değil, vahdete ermeye, **Vahid** ve **Ehad** olan Rabbini bilmeye ve O'nun marifetinde terakki etmeye gelmiştir.

"... Kesrette boğulmaya değil, vahdet dairesinde teneffüs edeceksiniz. Firaka değil, visale müteveccihsiniz."(1)

Üstat Hazretleri burada, kâinat ağacının meyvesi olan insana, **"kesrette boğulmama"** dersini, yine bir ağaç misaliyle veriyor.

Ağacın başındaki bir meyve *"ağacın altındaki zîruhlara baksa, güzelliğine güvense, kendini onların ellerine atsa veya gaflet edip düşse"* büyük bir zarara uğrayacak, kendisinden yepyeni bir ağacın çıkması imkânını zayi etmiş olacaktır.

"Ağacın altı" ifadesi şu mânaya da işaret olabilir. Ağacın en mükemmel cüz'ü alan meyve, ne kendisi gibi meyvelerle, ne de onun çok madununda olan toprakla, suyla, bağ ve bahçeyle tatmin olamaz. Onun yüzü başka bir âleme bakmaktadır.

Kâinatın meyvesi olan insan da, bu dünyaya ahiret âlemi için tedarikte bulunmaya ve Üstadımızın ifadesiyle **"cennete layık bir kıymet"** almaya gelmiştir. Bunun yolu ise kendisini ubudiyet toprağına gömmesi ve istidadını yerinde kullanmasıdır. Kul olduğunu, başıboş olmadığını, bedeninde yaratılan ve ruhuna takılan bütün maddî ve manevî cihazların onun kendi malı olmadığını, bütün bu emanetleri hakikî sahibinin rızası istikametinde kullanmakla mükellef olduğunu ve ancak böylece kendisindeki istidat çekirdeğinden bir "tuba-i cennet" çıkabileceğini bilen bir insan, kendini ubudiyet toprağına atar. Yani, bu dünyada bir kul olarak yaşar. Kendini kendine malik bilmez. Böylece, **"bir hakikat-i külliye-i dâimeye, bir ömr-ü bâki içinde mazhar"** olma lütfuna erer.

Aksi halde, *"kesrete dalıp kâinat içinde boğulup dünyanın muhabbetiyle sersem olarak fânilerin tebessümlerine"* aldanır ve sonsuz bir zarara uğrar.

Bu zarara düşmemesi için o da Hazreti İbrahim aleyhiselâm gibi, **لَا أُجِبُّ الْآفِلِينَ** yani **“uful edenleri, batıp gidenleri sevmem”** demeli ve ona, ne kabirde, ne mahşerde, ne ahirette hiçbir faydası dokunmayacak olan mahlukatı kalben terkederek **“Mahbûb-u Bâkî’ye yüzünü çevir”** melidir.

(1) bk. [Mektubat, Yirminci Mektup, Birinci Makam.](#)